

gjøre Tjeneste ved Søværnet, er jo fra Hærens Standpunkt betragtet et temmelig ligegyldigt Forslag, og hvis det erede Thing skulde forlange denne Forandring foretaget, saa skal jeg ikke sige Noget derimod. — De andre Vædringsforslag, som ere stillede til §§ 126 og 127, ere jo, set fra et vist Standpunkt, kun Forbedringer, men Forbedringer, som forøge Beskaffningen, Hjøndt kun i en høist ringe Grad. Jeg skal hermed slutte, da jeg ikke har Mere at tilføie.

Ordføreren (Thomsen): Jeg skal tillade mig at takke den høitærede Minister for de Dphlysninger, som han har været saa god at fremsætte i det Foredrag, som han nys holdt, og hvoraf flere have været mig overordentlig kjære at høre. Jeg skal gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at han maa have misforstaaet mig, naar han tror, at jeg har sagt eller ment, at han har bifalbet Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Jeg har kun talt om et enkelt Punkt, hvor jeg citerede den høitærede Minister, og det er jo en Selvsølg, at jeg er mig fuldstændig bevidst, at han i det Hele ikke er tilfreds med Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger; noget Saadant har jeg heller ikke villet udtrykke. Den høitærede Minister har jo nu forklaret os, hvorfor han ikke har troet at burde stille Vædringsforslag. Jeg har ikke tvivlet om, at den høitærede Minister for sit Vedkommende havde Grunde, som han fandt fyldestgjørende i alle Henseender. Jeg har paa det Mindretals Begne, hvortil jeg hører, ligeledes overfor det hvide Thing forklaret det Standpunkt, som vi ere blevne tvungne til at indtage under denne Forhandling, og jeg har tillige angivet de Grunde, som have ledet os med Hensyn til vor hele Optræden i denne Sag. Jeg skal ikke nu komme ind paa at undersøge de mindre vigtige Ting angaaende Sammenligningen mellem Ministerens og Landsthingets Standpunkt; Hovedsagen for mig har ikke været at foretage en Sammenligning mellem Ministerens og Landsthingets Forslag, men derimod at forhindre, at der i den almindelige Bevidsthed kunde overgaa en Formodning om, at vort Standpunkt var væsentlig forskjelligt fra Landsthingets. Jeg er overbevist om — det udtales jeg allerede før —, at det kun er ved en Inskurie hos Koncipisten, at Redaktionen af den paagjældende Skrivelse er bleven af en saadan Bestaffenhed, at der kan lægges den Mening ind deri, som Mange have troet, at der skulde ligge i den. Jeg behøver derfor ikke at gaa ind paa mange Detailler. Det er jo en Selvsølg, at vi ikke have kunnet stille Vædringsforslag om 40 Heste til Reservebatterierne, da disse Batterier jo ikke eksistere i den høitærede Ministers Lovudkast, saa at vi altsaa ikke havde Noget som helst at stille Forslaget til; ellers havde vi gjerne gjort det. Vi have jo altid tidligere stemt for Reservebatterierne,

og det skulde ogsaa have været mig kjært at gjøre det nu, forbi jeg paa dette Punkt som paa alle andre Punkter lægger Hovedvægten paa, at Hæren sættes istand til — som det, der er dens første Opgave, — at føre Kampen i aaben Mark. Den høitærede Minister sagde — og det var et af de Punkter, som jeg sigtede til, da jeg før udtaalte, at der var Meget i hans Foredrag, som havde glædet mig —, at han ikke endnu havde udtaalt, at han ikke vilde kunne gaa ind paa de Forslag, som vi have stillet. Jeg vilde ganske vist have anset det for gavnligere for Sagen, om vi noget tidligere havde hørt, at den høitærede Minister kunde slutte sig til nogle af vore Forslag, thi det vilde vistnok have haft den Birkning, at vi derved lettere kunde have faaet andre Medlemmer af Udvalget, der ligesom vi gjerne ønskede Sagen fremmet, til at nærme sig noget mere baade til Ministeren og til os. Den Hovedindvending, som den høitærede Minister fremsatte overfor det Mindretal, hvortil jeg hører, var egentlig den, at han beklagede, at vi havde stillet det som vor Hovedopgave at bespare 600,000 Kr. paa Lovforslaget, og at det ved denne Besparelse var gaaet ud over Kadrene. Han sagde, at vi derved havde angrebet Nerven i hele Lovforslaget, og at vi derfor ogsaa paa dette Punkt vare komne i Strid med den Stilling, som han indtog, og som Landsthinget havde indtaget. Jeg skal tillade mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at noget Saadant har ikke været vor Hovedopgave. Vor Hovedopgave har været at faae en Forhandling i Gang indenfor Udvalget, og det er kun af Hensyn dertil, at vi have anbefalet Besparelser, hvilket den høitærede Minister vil kunne finde motiveret i vor Betænkning. Vi have ikke anbefalet disse Besparelser, fordi vi i og for sig ønskede dem, men fordi vi ansaa dem for uundgaaelig nødvendige, hvis den høitærede Minister overhovedet skulde kunne gjøre sig noget som helst Saad om, at Forhandlingen skulde kunne blive fremmet med nogen Udsigt til at faae et Resultat ud deraf. Det er Grunden. Men jeg maa tillige henlede den erede Ministers Opmærksomhed paa, at jeg ikke finder det ganske billigt og retfærdigt, naar den erede Minister sagde om os, at vi hovedsageligt have ladet det gaa ud over Kadrene, og at vi havde angrebet Nerven i hele Lovforslaget. Det er nu ikke let, naar noget Saadant pludselig kommer for, at erindre alle Enkeltheder, men jeg tror dog ikke, at min Sukommelse skal tage meget feil, naar jeg nu bliver nødsaget til at gaa ind paa nogle Enkeltheder. Naar man tager hver enkelt taktisk Afdeling eller Underafdeling for, vil man se, at vi ikke have angrebet Nerven i hele Lovforslaget. Svad Ingenieur-tropperne angaar, — for en Gang at begynde bag fra — have vi for hvert Kompagni ikke alene det samme Befalingspersonale som den